

Aflevering 3: Petrus loopt naar Jezus over het water

Tekst: pastor van de Laar

Mattheüs 14:22-33

Na de wonderbare spijziging dwong Jezus zijn leerlingen in de boot te gaan en alvast naar de overkant te varen, terwijl Hij het volk naar huis zou zenden. Toen Hij het volk had

weggezonden ging Hij de berg op om in afzondering te bidden. De avond viel en Hij was daar alleen. De boot was reeds vele stadiën uit de kust en werd geteisterd door de golven, want ze hadden tegenwind. In de vierde nachtwake kwam Hij te voet over het meer naar hen toe. Maar toen de leerlingen Hem zo over het meer zagen gaan, raakten zij van streek omdat ze een spook meenden te zien, en zij begonnen van angst te schreeuwen. Maar Jezus zei onmiddellijk tot hen: “Weest gerust; Ik ben het; vreest niet”. “Heer”, antwoordde Petrus, “als Gij het zijt, zeg mij dan dat ik over het water naar U toe moet komen”. Waarop Jezus sprak: “Kom!” Petrus stapte uit de boot en liep over het water naar Jezus toe. Maar toen hij merkte hoe hevig de wind was., werd hij bang en hij begon te zinken, en schreeuwde: “Heer, red mij!” Terstond stak Jezus zijn hand uit en greep hem vast, terwijl Hij tot Hem zei: “Kleingelovige, waarom heb je getwijfeld?” Nadat zij in de boot gestapt waren, ging de wind liggen. De inzittenden wierpen zich voor Hem neer en zeiden: “Waarlijk, Gij zijt de Zoon van God”.

Uitleg bij het evangelie

Jezus' leerlingen hebben tegenwind. Dat is op zich niets bijzonders, dat hebben we allemaal wel eens. Geen reden om meteen doodsangsten uit te staan. Maar dan zien ze een spook en schreeuwen het uit van angst. Als wij zeggen, dat iemand spoken ziet, dan bedoelen we daarmee dat iemand bang is voor iets (of iemand) waar je helemaal niet bang voor hoeft te zijn. Zoiets zou hier ook wel eens het geval kunnen zijn.

De leerlingen zien een spook. En dat zou wel eens het spook van hun eigen angst kunnen zijn. De angst voor het kwaad in onszelf (waar we ons meestal het minst

bewust van zijn en maar al te vaak ook niet willen zijn). De angst om onze fouten onder ogen te zien. De angst om te erkennen dat ook de laagste instincten in onszelf huizen. De angst om de confrontatie met onszelf aan te gaan en onszelf te laten zien zoals we zijn. En Jezus wil ons in de allereerste plaats van die angst bevrijden.

Petrus ziet dat in als het spook geen spook blijkt te zijn, maar Jezus die zegt: "Wees gerust, ik ben het, vrees niet". En hij gaat op Jezus toe, in vol vertrouwen.

Het over het water lopen symboliseert dat vertrouwen. Maar dan is hij er nog niet. Bij een beetje tegenwind verliest hij zijn vertrouwen weer, wordt weer bang, dreigt te zinken en schreeuwt het uit van angst. Waaruit maar blijkt dat vertrouwen en angst elkaar nogal eens afwisselen in een mensenleven. Maar Jezus grijpt hem vast en zegt: Kleingelovige, waarom heb je getwijfeld? Dat bedoelt Hij zeker niet als verwijt. Jezus bedoelt er juist mee te zeggen: Wees niet bang: Ik accepteer je zoals je bent, mét je fouten, ja ook met je laagste instincten, met het kwaad dat in je is. Ik accepteer je zoals je bent. Gelóóf dat nu toch. Pas dan is Petrus overtuigd en zinkt hij niet meer. Hij ziet in dat geloof en vertrouwen alle angst overwint. Hij gelooft nu niet alleen dat Jezus de Zoon van God is, maar dat hij ook zelf een kind van God is, dat niet bang hoeft te zijn. Moge dat ook voor ons gelden.